

Σαπφώ

Τιθωνός

Στις Μούσες να δοθείτε, ολόψυχα, καρδούλες μου,
στη λύρα να δοθείτε τη γλυκόλαλη.

Όσο για με, αβρό ήταν το κορμί μου, πάνε χρόνια.

Τώρα με άλωσαν τα γερατειά, κι η κόμη μου η ολόμαυρη λευκάνθηκε.

Βαριά η καρδιά μου, πέτρα· πια δεν μ' αντέχουνε τα πόδια μου,
κι ας σέρναν τότε το χορό ίδια ελαφάκια.

Θρηνώ κι όλο θρηνώ. Αλλά προς τι;

Άνθρωπος απ' τα γερατειά ανίκητος δεν γίνεται. Κανείς.

Έσμιξε κάποτε με την Ηώ τη ροδοδάχτυλη ο Τιθωνός,
στα πέρατα του κόσμου ο έρωτάς της τον οδήγησε.

Όμορφος ήταν. Παλικάρι. Μόνο τον άρπαξε ο χρόνος
και τον γέρασε. Μα η καλή του, αθάνατη ήταν, κι έμεινε αθάνατη.

Μετάφραση: Παντελής Μπουκάλας